

Tasız Kralie

Yavuz DEMİRKIRAN

Tasız Kralie

Yavuz DEMİRKİRAN

Kraliçe Eliza, köyleri ziyaret etmeyi seven bir kraliçeydi. Güneşli bir sabah, tozlu bir patikadan küçük bir köye doğru yürüdü. Kolları kıvrılmış, sade gök mavisi bir elbise ve kahverengi deri çizmeler giyiyordu. Kıvrıcık koyu kahverengi saçları gevşek bir topuz yapılmıştı, yumuşak tutamlar sıcak kahverengi yüzünü çerçevesliyordu. Gülümsedi, ela gözleri parlıyordu. Bugün köylülere yardım etmek istiyordu.

Kraliçe Eliza köye girdiğinde, Mira adında küçük bir kız onu gördü. Mira'nın zeytin rengi teni, siyah örgüleri ve dişleri aralıklı bir gülümsemesi vardı. Sarı bir elbise ve kırmızı bir atkı giyyordu. "Sen kraliçesin!" diye soluğu kesildi Mira'nın. Eliza parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt, bugün ben sadece Eliza'yım." Birlikte yürüdüler ve Eliza'nın tacı—ince altın bir çember—saçından kayıp bir saman arabasına düştü. Fark etmedi.

Kısa süre sonra, tüylü altın kürklü ve sarkık kulaklı küçük bir köpek yavrusu seğirterek geldi. Kırmızı tasmaları şingirdiyordu. "Bu Pip," dedi Mira. Pip kuyruğunu salladı ve Eliza'nın elini yaladı. Eliza güldü. "Merhaba, Pip!" Onu okşamak için eğildi. Üç arkadaş nasıl yardım edebileceklerini görmek için yola koyuldular. Eliza tacını hiç düşünmedi. Köy hareketliydi ve yapılacak çok şey vardı.

Saman şapkalı ve yeşil yelekli yaşlı bir marangoz olan Tomas'la karşılaştılar. Çatısını onarmaya çalışıyordu ama merdivene tırmanmakta zorlanıyordu. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu Eliza. Tomas'ın gür gri kaşları şaşkınlıkla yükseldi, ama başını salladı. Eliza yukarı tırmandı ve Tomas çekiçle vururken tahtaları tuttu. Mira yukarı çiviler uzattı. Pip mutlu mutlu havladı. Çatı kısa sürede onarıldı ve Tomas köyün hikâyelerini anlattı.

Sonra, kuyudan ağır su kovalarını taşımakta zorlanan bir kadın gördüler. Eliza hemen yanına koştu. "Bırak yardım edeyim," dedi ve bir kova aldı. Kadının gözleri kocaman açıldı, ama gülümsedi. Eliza suyu bahçeye taşıdı, gök mavisi elbisesi sıırılsıklam oldu. Mira daha küçük bir kova taşıdı ve Pip yanlarında koştu. Bahçe çiçekleri kısa sürede taze suyla parıldadı. Kadın onlara içtenlikle teşekkür etti.

Sonra aç hayvanların melediğini duydular. Bir çiftçi keçilerini ve tavuklarını beslemeye çalışıyordu, ama hayvanlar dağılmıştı. "Biz yardım edebiliriz!" dedi Mira. Eliza ve Mira hayvanları topladı ve Pip onları nazikçe güttü. Eliza yalaklara tahıl döktü ve hayvanlar mutlu mutlu yedi. Çiftçi onlara teşekkür etti. "Sen doğuştan bir yardımcısın," dedi Eliza'ya. Eliza sadece gülümsedi, ela gözleri pırıldıyordu.

Bütün gün Eliza yardım etti. Elma sepetleri taşıdı, kırık bir çiti onardı ve hatta ağlayan bir bebeğe şarkı söyledi. Kıvırcık saçları topuzundan çıktı ve çizmeleri tozlandı. Ama sıcak gülümsemesi hiç solmadı. Mira her yerde onu izledi ve Pip'in kuyruğu hiç durmadan sallandı. Köylüler fısıldaşmaya başladı: "Bu nazik yardımcı kim?" Onun kraliçe olduğunu bilmiyorlardı.

Bu arada, altın taç saman arabasında saklı yatıyordu. Bir çocuk onu buldu ve annesine gösterdi. "Şu parlak çembere bak!" dedi. Anne soluğunu tuttu. "Bu bir taca benziyor!" Kimin olabileceğini merak ettiler. Köyde soruşturmaya karar verdiler. Ama herkes çalışmakla o kadar meşguldü ki dikkat eden yoktu. Taç bir kenara konuldu ve arama bekleyecekti.

Güneş batmaya başlarken Eliza son işini bitirdi: yaşlı bir kadına odun taşımaya yardım etti. Kadın ona bir bardak su ikram etti. "Herkesten çok çalıştın," dedi. "Sen kimsin?" Eliza sadece gülümsedi. "Bir dost." Mira kolunu çekti. "Eliza, tacını hiç bulamadın!" Eliza tozlu elbisesine baktı ve güldü. "Tamamen unutmuşum!"

Marangoz Tomas bunu duydu. Bütün gün Eliza'yı izliyordu. "Tacın mı?" diye sordu. Eliza başını salladı. "Bir yere düşmüş olmalı." Tomas köylüleri bir araya çağırdı. "Bu nazık yardımcı tacını kaybetmiş," diye duyurdu. "Hadi bulalım!" Köylüler her yeri aradı. Saman arabasına, köprünün altına ve kuyunun arkasına baktılar. Pip etrafı kokladı, kuyruğu sallanıyordu.

Sonunda, parlak emberli ocuk kořarak geldi. "Bu mu?" diye sordu, altın tacı uzatarak. Eliza diz öktü. "Evet, bu!" Ama takmak yerine tacı ellerinde tuttu. "Teřekkür ederim," dedi. "Ama bugün, ta takmaktan daha iyi bir řey öęrendim. Bařkalarına yardım etmenin harika bir duygu olduęunu öęrendim." Köylüler alkışladı ve Mira ona sarıldı.

Tomas öne çıktı. "Senin kraliçe olduğunu bilmiyorduk," dedi. "Ama nezaketini gördük. Önemli olan bu." Köylüler başlarını salladı. Ona tacı yüzünden değil, yanlarında çalıştığı için saygı duyuyorlardı. Eliza gülümsedi, sıcak kahverengi yüzü ışıldıyordu. "Hepiniz bana çok nazik davrandınız," dedi. "Bu günü asla unutmayacağım."

Sonra Eliza tacı tekrar başına koydu. Şimdi farklı hissettiriyordu—bir şekilde daha hafif. "Bu tacı takacağım," dedi, "ama gerçek saygının kraliyet mücevherlerinden değil, iyi davranışlardan geldiğini her zaman hatırlayacağım." Köylüler alkışladı. Pip havladı. Mira parladı. "Geri gelecek misin?" diye sordu Mira. "Elbette," dedi Eliza. "Ve bir dahaki sefere daha çok yardımcı getireceğim!"

O akşam köy küçük bir şölen düzenledi. Ekmek, peynir ve elma yediler. Eliza Mira, Tomas ve Pip'le oturdu. Hikâyelerini dinledi ve güldü. Kıvrıkcık saçları hâlâ dağınıktı ve elbisesi lekeliydi, ama umurunda değildi. Uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Tacı yanında duruyordu, ama kalbi dostlukla doluydu.

Yıldızlar belirirken Eliza vedalaştı. Mira'ya sarıldı ve Pip'i okşadı. "Harika bir gün için teşekkür ederim," dedi. Tomas ona taç şeklinde küçük bir ahşap oyma verdi. "Bizi hatırlaman için," dedi. Eliza'nın gözleri yaşlarla parıldadı. "Onu çok değerli tutacağım." Gerçek taç çantasında, ahşap olan elinde, kaleye doğru yürüdü.

Kalede Eliza ahşap tacı rafına koydu. Altın tacına baktı ve gülümsedi. O günden sonra köyü sık sık ziyaret etti. Tacını bir daha hiç kaybetmedi, ama öğrendiği dersi hiç unutmadı: saygı nezaketten gelir, ne giydiğinden değil. Ve bu, hepsinin en güzel hazinesiydi.